

**МОРСКИЯТ КНЯЗ
НАРОДНА ПРИКАЗКА,
ПРЕРАЗКАЗАНА ОТ
ВЛАДИМИР РАНГЕЛОВ И
ОБРАБОТЕНА ОТ ЧАВДАР
АЛАДЖОВ**

chitanka.info

Преди много, много години, когато по земята ставали невероятни неща, край брега на морето в един столичен град живеела бедна и самотна бабичка. Тя си нямала нийде никого — ни дете, ни коте. Събирала миди по крайбрежните скали и с тях се прехранвала.

Както веднъж събирала миди и била нагазила във водата, нещо я щипнало за крака. Погледнала и видяла един огромен рак. Уплашила се и веднага побягнала от страх. Тичала, без да спира, чак до къщичката си на брега. Влетяла навътре и тъкмо посегнала да затръшне вратата, гледа — и ракът прекрачва странишком прага. Премаляло на старицата от уплаха, не можела да помръдне.

А ракът се обадил с човешки глас:

— Не бой се, бабо! Аз не съм рак, а морски княз. Понеже и аз си нямам никого на света, дойдох да ти стана син. Утре ти ще идеш при царя да искаш дъщеря му за моя жена! Ако царят те попита какъв съм, ти не крий, а му кажи, че съм рак!

На другия ден бабичката се умила, сресала, пребрадила се с новата си забрадка, зер не отивала къде да е, а с царя да се сватосва. Пуснали я при него, сторила тя поклон и рекла:

— Царю честити, дойдох да поискам дъщеря ти за жена на моя син. Той е рак и чака твоя отговор в къщи.

Царят си помислил, че бабичката е някоя побъркана, и се засмял:

— Може, може, стига синът ти да направи в средата на морето един чудно хубав дворец, който да няма равен на себе си в света! Щом направи двореца, ще му дам дъщеря си!

Върнала се бабичката в къщи и разказала всичко на рака. Той отишъл веднага в морето и затракал с щипците си във водата. Начаса се събрали всички морски животни и ракът им заповядал да построят до заранта в средата на морето най-хубавия дворец на света.

Като видял сутринта чудесния дворец сред морето, царят се слисал. Разбрал той, че бабичката не е смахната и сватосването ѝ не е шега. Но не му се давала дъщерята, макар дворецът да бил приказен — покривът греел от чисто злато, а елмазените прозорци блестели ослепително. И когато бабичката отново дошла, казал ѝ:

— Дворецът е хубав, но твоят син трябва да направи мост от брега до него, за да може дъщеря ми да иде там, пък и ние иначе не бихме могли да ходим на гости! Направи ли го, ще му дам дъщеря си, не го ли направи, ще погубя и двама ви!

Върнала се угрижена бабичката у дома и предала на рака думите на царя. Той я успокоил, че всичко ще свърши хубаво, и отново свикал всички морски животни. До сутринта бил готов и мостът — станал за чудо и приказ, целият изкован от чисто злато, а отгоре се виел свод, излян от сребро.

На царя не се харесало, че било изпълнено и второто му условие, затова казал на бабата, когато тя пак се явила при него:

— Имам последно, трето желание. Твоят син, ракът, трябва да покрие тоя чудесен мост с лоза, която да се вие по целия свод от край до край и сутринта да цъфти, по обед — да връзва, а вечер гроздето вече да е узряло! Като направи това, ще му дам дъщеря си за жена, но не го ли направи, още утре ще ви обезглавя.

Бабичката решила, че искането на царя е неизпълнимо, и се изплашила много, но ракът ѝ казал да не се безпокои, а да спи спокойно.

И наистина, още щом станал сутринта, царят видял от балкона на палата си, че и третото му условие е изпълнено. Кичеста лозница покривала от край до край свода на моста и току-що била разцъфтяла. До обед вързала, а на вечеря му поднесли в златно блюдо грамаден грозд. Зърната били едри, сочни и захарни.

Нямало накъде да мърда повече царят, трябвало да устои на царската си дума. Дал дъщеря си за жена на рака.

Всички се чудели как ли живее царската дъщеря с рака и любопитствували да научат. Ала девойката си мълчала. Защото мъжът ѝ, морският княз — ракът, който приемал човешки образ само когато оставал насаме с нея, я предупредил, че ако тя открие някому тайната, той ще бъде длъжен да забегне веднага на края на света и тя ще трябва да скъса три чифта железни обувки, докато го намери.

Дълго време отстоявала на въпросите царската дъщеря, по веднъж ѝ додеяло да ѝ натякват, че не се е омъжила за човек, и когато пак ѝ рекли:

— На, да беше се омъжила за мъж като мъж...

Тя викнала:

— Та той пред мен е мъж, а за другите рак! — И веднага си затулила устата с ръка.

Ала изпусната дума не може да се върне. Уплашила се царската дъщеря, загдето открила тайната на рака, и се втурнала бежешком към

двореца. Но мъжът ѝ го нямало там. Обиколила всички стаи, надничала навсякъде, надзъртала и в морето, викала, плакала, молила го да се върне, ала той не се вестявал никакъв. Разкажала се тя за сторената грешка, приготвила си три чифта железни обувки и тръгнала да го търси.

Дълго обикаляла по света, скитала и разпитвала за мъжа си, докато не скъсала двата чифта и не обула третия чифт обувки.

Същата нощ замръкнала в една гора до един кладенец. Била капнала вече от умора и както опряла глава да пийне вода, тъй заспала.

През нощта на кладенеца дошла една самодива. Тя видяла заспалата жена, зачудила се на хубостта ѝ и я съжалила. Събудила я и я завела при самодивите в горската им къща. Там имало и някакъв непознат мъж, но тя не могла да познае, че това е морският княз, неин мъж — ракът.

Като се съмнало, самодивите излизали една след друга от къщи и се изгубвали в гората. Последна излязла самодивата, която я намерила през нощта при кладенеца. На излизане тя поръчала на царската дъщеря да измете само половината къща, а другата да остави неметена. Накрая добавила:

— Ако ли не изметеш, както аз искам, ще те превърна на камък.

Царската дъщеря не знаела как може да се измете само половината къща и се зачудила какво да прави. Тогава при нея дошъл непознатият мъж и казал:

— Ако се омъжиш за мене, ще ти кажа как се мете половина къща, ако ли не, самодивата ще те направи на камък!

— Аз съм тръгнала да търся мъжа си — отговорила тя. — По него скъсах три чифта железни обуца. По-добре да стана камък, отколкото да се омъжа за тебе!

Но за нейна почуда непознатият ѝ показал как да измете и тя измела. Когато се върнала самодивата и видяла как е пометено, казала:

— Хубаво си помела, но сега трябва да ми донесеш очилата, които сама трябва да откриеш къде са. Инак на камък ще те превърна.

Непознатият пак ѝ предложил да се омъжи за него, за да ѝ каже къде са очилата на самодивата, но тя пак отказала. Тогава той рекъл:

— Когато тръгнеш вдясно, ще видиш една чешма, от която тече мътилка. Ти кажи: „Да беше бистра вода, щях да пия“. Веднага ще потече бистра вода и ти пий! После ще видиш една замърсена и

неметена сто години фурна. Щом кажеш: „Ако имаше в тая фурна хляб, щях да ям“, веднага ще излезе от нея топъл хляб. Откърши си от него крайче и яж! Накрая ще стигнеш до къщата, където са очилата. До стълбата ще видиш едно мършаво магаре да яде кокали. Дай му прясно сено, а стълбата измети хубаво. Сетне влез в стаята. Там на масата ще видиш очилата. Вземи ги и ги донеси на самодивата.

Царската дъщеря направила всичко точно така, както ѝ заръчал непознатият. Като видяла, че очилата са донесени, самодивата се разгневилa страшно и викнала на чешмата веднага да удави девойката, но чешмата отвърнала:

— Не искам, защото тя пи от водата ми.

— Опечи я, фурно! — извикала самодивата.

— Не мога — отвърнала фурната, — защото тя яде от хляба ми.

— Изяш я, магаре! — викнала още по-високо самодивата.

— Не бива! — отговорило магарето. — Тя ми сложи прясно сенце да ям.

— Убий я, стълбо! — разгневилa се още по-страшно самодивата.

— За нищо на света! — възразилa стълбата. — Сто години никой не ме е помел, а тя дори ме изми.

Щом самодивата видяла, че всички искат да запазят царската дъщеря заради добрите ѝ обноски, гневът ѝ преминал. Тя се усмихнала и запяла. Самодивската песен била тъй хубава, тъй вълшебно звучала, че царската дъщеря се унесла и заспала. А когато се събудила, видяла, че самодивите ги нямало, а пред нея стои нейният мъж в червени дрехи на червен кон. Той не бил вече рак, а човек. Грабнал я бързо, качил я пред себе си на коня и я отвел в своя дворец сред морето. Там отдавна ги очаквала старата бабичка. И тримата заживели от щастливо по-щастливо. И сигурно още си живеят там. Който не вярва, нека сам провери! Само да внимава ракът да не го щипне с щипците си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.